

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 30 mei 2016 uitspraak gedaan op het beroep van

....., verder: appellant,

tegen

de examencommissie Erasmus MC, hierna: verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft op 10 maart 2016 een beroepschrift ingediend tegen de beslissing van verweerder van 25 februari 2016 inzake de afwijzing van het verzoek van appellant om zijn opleiding geneeskunde aan het Erasmus MC te mogen vervolgen. Op 19 maart 2016 heeft appellant hetzelfde beroep nog eens ingediend. Op 30 en op 31 maart 2016 heeft appellant een aanvullend beroepschrift ingediend. Namens appellant heeft, gemachtigde, op 4 april 2016 een aanvullend beroepschrift ingediend. Het college ontving het verweerschrift van verweerder op 12 mei 2016.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 30 mei 2016, waar appellant ter zitting verscheen, bijgestaan door Verweerder werd vertegenwoordigd door, lid examencommissie Erasmus MC.

II. Motivering

1. Appellant heeft verzocht om zijn opleiding geneeskunde te mogen hervatten. Appellant was als gevolg van een eerdere maatregel van verweerder in verband met het onvoldoende professioneel functioneren van appellant op basis van de Onderwijs- en Examenregeling geschorst van de opleiding. Verweerder heeft het verzoek van appellant niet gehonoreerd omdat appellant niet heeft voldaan aan door verweerder gestelde voorwaarden voor het vervolgen van de opleiding, in het bijzonder het overleggen van documentatie betreffende psychologische hulp. Hiertegen komt appellant in beroep. Appellant voert aan -kort samengevat- dat hij aan alle voorwaarden voldoet om tot de opleiding te worden toegelaten. Appellant is van mening dat er geen geldige redenen zijn om hem niet toe te laten. De door verweerder gestelde voorwaarden voor het hervatten van de studie, meer in het bijzonder het overleggen van bewijs dat het rapport van de vertrouwenspersoon, prof. Hengeveld, is besproken met een erkend psycholoog is in strijd met de discretionaire bevoegdheid van de EUR, aldus appellant. Het bestreden besluit houdt verder onvoldoende rekening met de veranderde situatie. Bovendien is verweerder niet bevoegd om op zijn verzoek te beslissen, aldus appellant. Het verzoek had door het instellingsbestuur dan wel de Commissie Toelating Bijzondere Gevallen beoordeeld moeten worden. Ook is het besluit in strijd met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het college informeert waarom appellant zijn opleiding in Rotterdam wil vervolgen, terwijl hij eerder was overgestapt naar de opleiding geneeskunde aan het LUMC. Appellant antwoordt dat hij zich in Leiden een vreemde eend in de bijt voelde, waarbij de overstap niet soepel verliep en hij telkens met vragen werd geconfronteerd waarom hij was overgestapt naar Leiden. Appellant geeft aan dat

hij zijn opleiding in Rotterdam is begonnen en daar ook wil afmaken.

2. Verweerder geeft aan dat de examencommissie vanwege de studiehistorie van appelland oprechte zorgen heeft over diens geschiktheid om als arts te kunnen functioneren. Deze zorgen voeren terug op problemen met het professioneel functioneren van appelland. Destijds stelde verweerder als voorwaarde voor het kunnen vervolgen van zijn studie dat appelland het door de vertrouwenspersoon,, opgestelde rapport zou bespreken met een erkend psycholoog. Appelland heeft aan deze voorwaarde niet voldaan. Verweerder bestrijdt dat appelland voldoet aan alle voorwaarden voor het vervolgen van zijn opleiding. Het door appelland in 2005 behaalde doctoraal diploma zou in het verleden toegang geven tot de Arts opleiding geneeskunde, maar deze opleiding bestaat niet meer. Bovendien bestaan de destijds gestelde voorwaarden voor het kunnen hervatten van de opleiding nog steeds, aldus verweerder. De door appelland genoemde Commissie Toelating Bijzondere Gevallen wordt ingeschakeld wanneer onderzocht dient te worden of de vooropleidingseisen voor eerste toelating tot de bacheloropleiding voldoende zijn. Dat is hier niet aan de orde. Ook gaat het niet om een toelating tot een opleiding, appelland was immers al eerder toegelaten. Dat de gestelde voorwaarden uit 2006 stammen betekent volgens verweerder niet dat deze niet meer geldig zouden zijn. Verweerder wijst erop dat appelland ook een studie geneeskunde aan het LUMC heeft afgebroken. Dat is voor verweerder extra reden de eerder gestelde voorwaarden onverkort te handhaven. Verweerder merkt op dat appelland in 2013 een procedure bij het CBE startte tegen de afwijzing door verweerder van een soortgelijk verzoek. Dat beroep trok appelland destijds in. Het is verweerder niet bekend welke nieuwe omstandigheden zich na september 2013 hebben voorgedaan in de situatie van appelland die een ander besluit mogelijk zouden maken.
3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Het college volgt appelland niet in zijn stelling dat niet verweerder bevoegd was op het verzoek van appelland te beslissen, maar het instellingsbestuur. Het college is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het verzoek van appelland betrekking heeft op het mogen voortzetten van zijn opleiding waartoe appelland reeds in een eerder stadium was toegelaten. Het college ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of verweerder terecht het verzoek van appelland heeft kunnen afwijzen. Deze vraag heeft het college bevestigend beantwoord.

Appelland is op grond van de toenmalige Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding geneeskunde door verweerder geschorst van de opleiding. Dat deze schorsing stamt uit het studiejaar 2005-2006 maakt niet dat de schorsing is opgeheven. Verweerder heeft destijds als de daartoe bevoegde instantie op grond van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding geneeskunde voorwaarden gesteld aan het hervatten van de opleiding. Niet bestreden is dat appelland aan deze voorwaarden niet heeft voldaan. Dat verweerder heeft vastgehouden aan desbetreffende voorwaarden voor het hervatten van de studie komt het college niet onredelijk of anderszins als onjuist voor.

Naar het oordeel van het college heeft verweerder zijn beslissing van 25 februari 2016 genoegzaam gemotiveerd. Het college volgt appelland evenmin in zijn stelling dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel bij de behandeling van het verzoek van appelland heeft geschonden. Daarvan is het college niet gebleken.

Alles afwegende en het geheel overziende is het college van oordeel dat niet gesteld kan worden dat verweerder niet in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellant ongegrond.